

Ignoranti vlastní obrany. Fantasmagorická armáda EU. Diktátor a pád Říše římské.

4.4.2024 - Jiří Hynek | Svobodní

„V době ohrožení státu či války se nemůžeme spolehnout na nikoho jiného než na domácí dodavatele,“ alespoň to si myslí Jiří Hynek, prezident Asociace obranného a bezpečnostního průmyslu a zároveň kandidát do Evropského parlamentu za Svobodné. Podle jeho slov bylo velkou chybou, že si čeští politici po vstupu do NATO začali myslet, že mohou šít vlastní obranu. „K čemu nám budou letadla, když do nich nebudeme mít dostatek letecké munice či kvalifikovaný pozemní personál bude závislý na vozidlech Praga V3S z padesátých let minulého století?“ říká Hynek v rozhovoru pro ParlamentníListy.cz, kde hodnotí také nápad na vznik společné armády EU jako možnou reakci na spekulace o případném „odklonu“ USA od Severoatlantické aliance.

V minulých dnech oslavila Česká republika 25. výročí od svého vstupu do NATO. Jak významný krok to z dnešního pohledu podle vás byl?

Vstupem České republiky do NATO se zásadním způsobem změnila koncepce obrany České republiky. Bohužel ve vnímání politiků tento krok vedl k přesvědčení, že je možné vlastní obranu začít šít, protože se „někdo o nás postará“. Tento přístup pak vedl k obrovskému vnitřnímu dluhu ve vybavení naší armády, který dosud není vyřešen. Všem těm ignorantům vlastní obrany bych chtěl vzkázat, aby si pozorně přečetli Smlouvu o Severoatlantické alianci, zvláště článek tři. Pak by pochopili, že spoléhat se na princip kolektivní obrany, aniž bychom byli připraveni na obranu vlastními silami, by se nemuselo vyplatit.

Přestože je jednou z podmínek členství v NATO také investovat do vlastní obrany 2 % HDP, Česká republika dlouhodobě tento závazek neplnila. Teď se situace změnila a investice do obrany se staly jednou z priorit české vlády. Doženeme však historický dluh?

Dovolím si malé přirovnání. Začít vyrábět protipovodňové zábrany v době, kdy se řítí velká voda, je příliš pozdě. Zvláště když se velká voda valí na všechny. Průmyslová výroba je nastavena na určité kapacity a je jen velmi obtížné ji skokově zvyšovat. U obranného průmyslu to platí násobně. Jedná se o průmysl velmi technicky a technologicky náročný s vysokým podílem vysoce kvalifikované práce. Nejedná se o žádné montovny typu nevyučeného zaučímé. Navíc obranný průmysl stojí na vrcholu dodavatelského řetězce, takže objem jeho výroby je závislý na dodavatelích ze strojírenského, elektrotechnického, zpracovatelského, chemického a těžebního průmyslu. Stačí, když se v celém tom soukolí zasekne jedno kolečko, a celý systém přestane fungovat. I kdyby se najednou do systému nasypala hromada peněz, neznamená to, že ozbrojené síly dostanou vybavení, které jim roky chybí. Chytit zpoždění je velmi snadné, ale dohnat ho je mnohdy nemožné.

Pokud jde o investice do armády, vláda již rozhodla o nákupu jak švédských pásových vozidel CV90, tak amerických stíhaček F-35. Jde o obří investice a někteří se obávají, že tím naše země „vyčerpá“ finanční zdroje na další nutnou modernizaci české armády. Jak to vidíte vy?

Vždy jsem usiloval o to, aby v dodávkách pro vlastní ozbrojené síly byli upřednostňováni domácí výrobci. Tento přístup má dvě výhody. Jde o zajištění bezpečnosti dodávek a zároveň o posílení domácí ekonomiky. V době ohrožení státu či války se nemůžeme spolehnout na nikoho jiného než na

domácí dodavatele. Myslím, že covid mám to ukázal v celé své nahotě. Co se týče prospěchu nákupu od domácích dodavatelů pro národní hospodářství, je spočteno, že se státu do jednoho roku vrátí 45 % výdajů zpět. Když se nakupuje v zahraničí, tak se státu nevrátí nic, navíc vzniká závislost na zemi, od které se nakupuje. Proto je nutné zajistit u dodávek ze zahraničí průmyslovou spolupráci s firmami domácího průmyslu. Ozbrojené síly fungují jako orchestr, jehož úroveň nedělá ten nejlepší hudebník, ale ten nejhorší. K čemu nám budou letadla, když do nich nebudeme mít dostatek letecké munice či kvalifikovaný pozemní personál bude závislý na vozidlech Praga V3S z padesátých let minulého století? Na některých letištích se ještě používají. Chci tím říct, že se nesmíme zaměřit na výrobek, ale na schopnost. A tu zvýšit u všech složek armády. Protože stejně jako u orchestru platí, že úroveň armády tvoří ta nejhorší složka, ne ta nejlepší.

Stále trvající válka na Ukrajině v mnoha ohledech mění pohled na naši vlastní bezpečnost. Naše země se velmi angažuje ve vojenské pomoci napadené Ukrajině, za což získává respekt u řady západních spojenců. Kritiku si však za tento přístup schytává na domácí scéně, kdy podle opozice by se vláda více měla soustředit na domácí problémy a řešení vlastní obranyschopnosti. Jak to vidíte vy?

V demokratické společnosti si voliči volí své představitele s vidinou zlepšení podmínek pro vlastní životy i životy svých rodin. Proto veškeré úsilí politiků by mělo být napřeno na řešení těch problémů, které se přímo či nepřímo dotýkají životů jejich voličů. Z bezpečnostního hlediska je stejně důležité, aby válečné zákopy byly co nejdále od našich hranic, jako to, abychom byli bohatou zemí. Protože jenom bohatá země je schopna zabezpečit bezpečí svých obyvatel. Soustředit se na pomoc Ukrajině a ignorovat domácí problémy je stejná chyba, jako soustředit se na domácí věci a ignorovat dění na východ od nás.

V souvislosti s letošními americkými prezidentskými volbami se také hodně mluví o tom, že se NATO musí možná připravit na období, ve kterém USA už nebudou hrát tak dominantní roli. Je to podle vás prostor pro posílení společných vojenských a obranných úvah na úrovni EU? Jinými slovy, měla by se EU proměnit také na vojenskou alianci?

Proboha. Ať se hlavně evropský úředník neplete do věcí, kterým nerozumí. Mnohdy pochybuji, že vůbec něčemu rozumí. Základem obranyschopnosti členských zemí Evropské unie nemůže být neustálé spoléhání se, že USA něco za ně zařídí, ani fantasmagorická armáda Evropské unie. Základem musejí být dobře vycvičené a kvalitně vyzbrojené národní armády jednotlivých zemí, které budou umět spolupracovat. NATO jako instituce daná mezivládní smlouvou tento prostor dává. Evropská unie jako korporátní organizace, která se staví do role diktátora, svým členům tento prostor nedává. Evropské země se musejí umět postarat samy o sebe a spolu dohromady. Jedině tak mají šanci být nezávislými a bezpečnými.

Evropská unie byla v minulosti často kritikem toho, že ani prostřednictvím FRONTEXU nedokáže ochránit své vnější hranice před přílivem nelegálních imigrantů. Proč je podle vás EU v této oblasti tak neefektivní?

Je to tím, že je neefektivní ve všem, co dělá. Proč by měla být efektivní v ochraně vnějších hranic, když není efektivní v ničem? Vidím dvě příčiny tohoto stavu. Jedna je, že je evropský úředník naprosto odtržen od reality. Netuší, co běžné občany trápí ani jak se jim pod jeho vedením žije. Tou druhou příčinou je, že je snaha EU zasahovat do života obyvatel ve všem možném i nemožném. Agenda je natolik rozsáhlá, že ji nelze dělat dobře. Základem efektivního fungování je soustředit se pouze na několik zásadních věcí a v tom ostatním se přestat plést do života lidí. Jedním z těch zásadních úkolů je zabránit dalšímu pronikání nelegálních migrantů do zemí Evropské unie.

Evropská unie však čelí kritice také za mnoho politických rozhodnutí, která mají dopad na

bezpečnostní a obranný průmysl. Myslím tím především snahy o přísnější regulace zbraňové legislativy. Změnil se v tomto ohledu pohled Bruselu po vypuknutí války na Ukrajině?

Tak jak evropský úředník nevnímá problémy života běžných občanů, tak podceňuje rusko-ukrajinský konflikt. Někdy mám pocit, že si ještě nevšiml, že je na Ukrajině válka. Omezování přístupu evropských občanů k legálním zbraním vede ke snižování branných schopností obyvatelstva. Je to, jako kdyby některé evropské směrnice psal Vladimir Putin. Na východ od nás probíhá nemilosrdná válka, umírají a mrzačí se lidé a Evropská komise místo toho, aby posilovala obranyschopnost obyvatel, zakazuje olovo a omezuje velikost zásobníků. Připomíná to pád Říše římské v přímém přenosu.

Na obranný průmysl však negativně dopadají také jiné evropské regulace, např. v podobě ESG reportingu či velmi negativního přístupu bank k financování rozvojových projektů v oblasti obranného průmyslu. V čem je podle vás největší potíž a jak by se tento problém měl řešit?

Největší potíž je v tom, že celé slavné ESG je zlo páchané na občanech zemí Evropské unie. Investoři kvůli zelené politice utíkají mimo Evropu, průmysl omezuje výrobu a evropští občané se stali naprosto závislí na dovozech. Více než 90 % surovin potřebných k tomu, abychom vůbec mohli existovat, se dováží ze zemí mimo EU, a to především z Číny. Když k tomu vezmu to, že evropští komisaři považují obranný průmysl za sociálně neudržitelný, není se co divit, že se banky k výrobcům zbraní chovají macešsky. Evropská politika ESG regulací popírá ekonomické zákony a někdy mám pocit, že by chtěla popírat i zákony přírodní. Jediná cesta z tohoto bludného kruhu ven je ESG politiku okamžitě zrušit a nahradit ji smysluplnou hospodářskou koncepcí, která povede k rozvoji klíčových průmyslových kapacit. Mělo by se začít tím, že se razantně sníží současná obrovská míra přerozdělování peněz a zruší se většina dotací. Ty by měly směřovat pouze do klíčové infrastruktury a do obranných schopností. Ale obávám se, že to nikdy nenastane, protože by evropští politici přišli o vliv, slávu a ekonomické počitky, které z přerozdělování dotací mají. Ale jestli to neuděláme, pak nikdy neposílíme obranyschopnost na tu úroveň, která je potřebná pro udržení naší svobody.

<https://svobodni.cz/novinky/ignoranti-vlastni-obrany-fantasmagoricka-armada-eu-diktator-a-pad-rise-rimske>